ادبیات خاص اهل البیت علیهم السلام در سبقت ذات الهی بر همه ی امور

این ادبیات اهل البیت علیهم‌السلام است. باید این‌ها در فضای طلبگی تکرار شود تا از مظلومیت بیرون بیاید. شما به هر چیزی می‌رسید، توقف نکنید تا اشکال کلاسیک کنید. اگر اشکال کلاسیک کردید، این ادبیات مظلوم می‌ماند. مثلاً حضرت علیه السلام می‌گویند: خداوند جا دارد یا ندارد؟ حضرت علیه السلام می‌فرمایند: «ایّن الاین فلا این له». چرا خداوند متعال جا ندارد؟؛ شما در کلاس می‌گویید: مجرد است. خُب، این یک بیان است. اما حضرت علیه السلام می‌گویند: مکان را او مکان کرده است. یعنی ذات او سبقت رتبی دارد بر اصل خود مکان. خُب، چطور می‌تواند مکان داشته باشد؟! اصل مکان متأخر از او است. خُب، مقصود از مکان یعنی فرد مکان یا طبیعی مکان؟! این سؤال مهمی است. این مکان خارجی، فرد مکان است، این فضا و این فرد خارجی مسبوق است؟ این مکان را خداوند متعال مکان کرده است، پس خداوند سابق بر این مکان است. خُب، این فردی از مکان است. یک چیز دیگری هم داریم که طبیعی المکان است. یعنی حتی این فرد مکان را فرض بگیرید که معدوم شود و فرد دیگری موجود شود. فرض است؛ خُب، خداوند باز بر آن سبقت دارد. چرا؟؛ چون خدای متعال «ایّن الاین». ال جنس است. خیلی با فرد متفاوت است. اصلاً معنا ندارد که «این» داشته باشد. ببینید چقدر فرق می‌کند که بگویید خداوند مجرد است، پس ورای مکان است و مکان ندارد، با اینکه بگویید مکان را مکان کرده است. تو باید یک چیزی را درک کنی، یعنی باید بفهمی که مکان مسبوق است.

بازبینی #2
ایجاد شده 20 سپتامبر 2024 11:38:19 توسط ... .
به روزرسانی شده 11 فوریه 2025 14:58:42 توسط ... .